

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/109/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4416205251
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4416205251.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci žalobcu: M. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom S., Z. XX, zastúpený Mgr. Elena Szabóová, advokátka, so sídlom Nové Zámky, Hlavné námestie 7, proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Račianska 71, IČO: 00 166 073, o náhradu škody, o odvolaní žalovanej proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 8. októbra 2021 č. k. 6C/128/2016-294 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie konanie prerušil do skončenia rozvrhového pojednávania v exekučnej veci vedenej Okresným súdom Nové Zámky 10Er/872/1997, a to rozvrhového pojednávania o výťažku z dražby konanej dňa 27. 09. 2001. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 164 CSP a uviedol, že žalobca sa svojou žalobou domáha náhrady škody, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora vo veci tým, že výťažok z dražby zo dňa 27. 09. 2001 vo výške 36 878,44 eura, ktorý má byť rozdelený na rozvrhovom pojednávaní (dosiaľ nebolo právoplatne vykonané), sa na účte náhradného súdneho exekútora po JUDr. Vančíkovi, nenachádza. Podaním zo dňa 26. 11. 2020 žalobca navrhol prerušenie tohto konania do rozhodnutia o rozdelení výťažku z dražby 27. 09. 2001, ktorý príklep súd schválil uznesením zo dňa 09. 09. 2002 a to z dôvodu, že náhradný súdny exekútor má fyzicky exekučný spis, hoci predtým vychádzal z toho, že tento k dispozícii nemá, môže teda vykonať rozvrhové pojednávanie. Zo spisu Nové Zámky 10Er/872/1997 súd prvej inštancie zistil, že dňa 27. 09. 2001 bol na dražbe súdnym exekútorom JUDr. Emilom Vančíkom udelený príklep k predaju nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu, a to za najvyššie podanie v sume 36 878,44 eura, ktorý príklep súd uznesením Er 872/1997-207 zo dňa 09. 09. 2002 schválil. Ďalej zistil, že rozvrh výťažku z tejto dražby, ktorý vykonal rovnaký súdny exekútor dňa 20. 10. 2009, nebol súdnom schválený (uznesením Er 872/1997-378 zo dňa 10. 01. 2011), a že ďalšie rozvrhové pojednávanie už vykonané nebolo. Súdny exekútor JUDr. Jozef Kapronczai (náhradník) súdu podaním zo dňa 08. 06. 2021 oznámil, že po obdržaní exekučného spisu vykoná rozvrhové konanie a podá návrh na jeho schválenie súdu, a to aj napriek tomu, že na bankovom účte odvolaného (pôvodného) súdneho exekútora sa výťažok z tejto dražby nenachádzal. Súd prvej inštancie z dôvodu, že až po vykonaní rozvrhu výťažku z dražby zo dňa 27. 09. 2001 bude možné určiť (a to bez ohľadu na to, či pre chýbajúce finančné prostriedky na účte súdneho exekútora bude možné tieto aj reálne vyplatiť oprávneným osobám podľa § 157 ods. 1 Exekučného poriadku), či nejaká časť z výťažku z dražby mala pripadnúť aj žalobcovi (a teda, či mu vznikla aj skutočná škoda), resp. kto a z akého dôvodu oprávnenou osobou podľa § 157 ods. 1 Exekučného poriadku je. Do skončenia tohto rozvrhového pojednávania totiž tieto skutočnosti nie je možné s konečnou platnosťou určiť.

2. Proti tomuto rozhodnutiu podala žalovaná v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), h) CSP a uviedla, že fakultatívne prerušenie konania má predstavovať skôr reštriktívnu výnimku ako pravidlo, pričom hlavnými kritériami pre prerušenie konania sú vhodnosť, dĺžka konania, právo sporových strán na rýchlu a účinnú ochranu aj v intenciách čl. 17 CSP, zamedzenie prípadných odlišných rozhodnutí súdov o tej istej otázke na podklade zhodných skutkových okolností a aj hospodárnosť konania. Zastala názor, že v prejednávanej veci nie sú splnené podmienky podľa § 164 CSP až do skončenia rozvrhového pojednávania v exekučnej veci vedenej Okresným súdom Nové Zámky pod sp. zn. 10Er/872/1997, a to rozvrhového pojednávania o výťažku z dražby konanej dňa 27. 09. 2001. Poukázala, že súd prvej inštancie prerušenie konania odôvodnil tým, že nie je zrejmé, či žalobcovi vznikla aj skutočná škoda, resp. kto a z akého dôvodu je oprávnenou osobou podľa § 157 ods. 1 Exekučného poriadku. K uvedenému namietla, že povinnosťou súdu v konaní o náhradu škody v prípade, že postupuje podľa zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a rovnako aj podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, je skúmať existenciu základných predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom štátu, pričom tieto musia byť splnené kumulatívne. Ak čo len jedna z vyžadovaných podmienok nie je splnená, základ nároku nie je daný. V konaní o náhradu škody súd skúma splnenie podmienok zodpovednosti štátu na základe tvrdení žalobcu, z ktorých odvodzuje vznik a výšku škody. V rámci zisťovania skutkového stavu v označenej veci je preto civilný súd oprávnený zistiť a posúdiť celý skutkový základ uplatňovaného nároku (existenciu titulu nároku na náhradu škody, vznik škody a príčinnú súvislosť). Ďalej uviedla, že vo svojom vyjadrení k návrhu žalobcu na prerušenie konania zo dňa 08. 04. 2021 poukázala na rozhodujúce skutočnosti; „žalobcovi bola v exekučnom konaní preukázateľne vydražená nehnuteľnosť na zabezpečenie nároku oprávnených. Napriek tomu, že v dôsledku neschválenia rozvrhu výťažku, pohľadávky oprávnených neboli ešte uspokojené, právoplatné uznesenie o rozvrhu výťažku nijako neovplyvňuje vznik a výšku škody u žalobcu, nakoľko žalobcov záväzok voči oprávneným v sume najvyššieho podania v sume 36 878,44 eura zanikol. Totožné uviedla už vo vyjadrení k žalobe zo dňa 11. 10. 2016. Poukázala v tomto smere na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/1704/2004 zo dňa 23. 02. 2005, sp. zn. 25Cdo/2601/2010 zo dňa 25. 08. 2010, ako aj na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/424/2012 zo dňa 30. 05. 2013, podľa ktorých škoda na strane poškodeného musí existovať najneskôr v čase, keď súd rozhoduje o uplatnenom nároku. Podľa jej názoru, čakanie na skončenie rozvrhového pojednávania nie je v súlade so základnou zásadou súdneho konania, zásadou hospodárnosti. Zdôraznil, že predmetné súdne konanie prebieha už 6 rokov. Dodala, že žaloba bola podaná v čase, keď žalobcom uplatnený nárok neexistoval (neexistuje ani v súčasnosti a nebude existovať ani v budúcnosti) a súd tak mal povinnosť žalobu zamietnuť, a nie v rozpore s čl. 17 CSP o nej šesť rokov konať a potom konanie prerušiť. V tomto smere tiež poukázala na ust. § 217 ods. 1 CSP zdôraznila, že ak existencia škody pre vyvodenie jej zodpovednosti za škodu nie je preukázaná, súd nemôže čakať, kým by sa náhodou mohli v budúcnosti predpoklady zodpovednosti naplniť, ale má vo veci s ohľadom na existujúci skutkový stav rozhodnúť. Mala za to, že žalobca nepreukázal vznik škody a jej výšku, čo odôvodňovalo žalobu zamietnuť. Ďalej namietla nepreskúmateľnosť a uviedla, že v napadnutom uznesení súd konštatuje, že prerušuje konanie z dôvodu potreby zistenia, či žalobcovi škoda vznikla, čo má vyplynúť práve z rozvrhového pojednávania. Z uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie mal celkom zjavne vznik škody na strane žalobcu za neexistujúci, nepreukázaný, podľa jeho slov viažuci sa na rozvrhové pojednávanie. Súd prvej inštancie teda zjavne konštatoval nepreukázanie vzniku škody a jej výšky žalobcom (teda „de facto“ aj absenciu jej zodpovednosti), v dôsledku čoho je prekvapivé a neodôvodniteľné vydanie napadnutého uznesenia o prerušení konania. Upozornila aj na to, že súd na pojednávaní dňa 21. 09. 2020 vyslovil právny názor, podľa ktorého však „ku škode došlo pred účinnosťou zák. č. 514/2003 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 01. 07. 2004. Je teda potrebné postupovať podľa zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu ... Je otázne, či v danom prípade je daná pasívna vecná legitímácia žalovaného ohľadne náhrady škody alebo, či je daná pasívna vecná legitímácia súdneho exekútora...“. Aj toto vyjadrenie súdu prvej inštancie je zmätočné v kontexte namietaného uznesenia. Ak predsa škoda vznikla, nebolo potrebné prerušiť toto konanie, a práve naopak, súd sa mal prioritne zaoberať otázkou pasívnej vecnej legitímácie (žalovanej). Mala za to, že v zmysle zák. č. 58/1969 Zb., ktorý neupravoval zodpovednosť štátu za činnosť exekútora aj s prihliadnutím na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/211/2013 zo dňa 05. 02. 2014 a uznesenie Ústavného súdu SR č. k. IV ÚS 607/2013-16 zo dňa 03. 10. 2013 v spore nie je pasívne vecne legitimovaná a súd postupuje v konaní v rozpore so zásadou hospodárnosti. Sumarizujúc uvedené, konštatovala, že na jednej strane súd konštatuje, že žalobcovi škoda nevznikla, a preto prerušuje konanie, na druhej strane v konaní

prijíma závery, že škoda vznikla, ale má pochybnosť o pasívnej vecnej legitímácii žalovanej. Navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil, alternatívne tak, aby návrh na prerušenie konania zamietol.

3. K podanému odvolaniu sa žalobca nevyjadril.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti podľa (§ 127 a § 363 CSP), viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379 a § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) vec prejednal a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

5. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou zo dňa 31. marca 2016 domáhal náhrady škody pri výkone verejnej moci, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora vo veci tým, že výťažok z dražby zo dňa 27. 09. 2001 vo výške 36 878,44 eura, ktorý má byť rozdelený na rozvrhovom pojednávaní, sa na účte náhradného súdneho exekútora po JUDr. Vančíkovi nenachádza, a teda prijatý výťažok z dražby nebol poukázaný ani veriteľom, vydražiteľovi ani povinnému (žalobcovi), v dôsledku čoho nedošlo k uspokojeniu pohľadávok jeho veriteľov. Dňa 27. novembra 2020 bol súdu prvej inštancie doručený návrh žalobcu na prerušenie konania. Žalovaná sa k návrhu žalobcu na prerušenie konania podaním zo dňa 4. decembra 2020 písomne vyjadrila tak, že s predmetným návrhom nesúhlasí a žiadala predmetný návrh zamietnuť. K vyjadreniu žalovanej sa podaním zo dňa 21. apríla 2021 vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že zotrváva na svojom návrhu na prerušenie konania. Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 6. októbra 2021 (č. I. 292) zdôraznil, že súd zotrváva na predbežnom právnom posúdení veci ako bolo uvedené (na pojednávaní dňa 21. septembra 2020), pričom súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 21. septembra 2020 (č. I. 214) v súlade s ust. § 181 ods. 2 CSP vyjadril svoj predbežný právny názor, keď okrem iného uviedol, že „má za to, že nie je stále jednoznačné zrejme, kedy žalobcovi vznikla škoda, kedy sa o nej dozvedel, v tomto smere je dôkazné bremeno na žalobcovi. Zároveň má súd za to, že vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je otázne, či v danom prípade bola spôsobená škoda výlučne súdnym exekútorom alebo aj exekučným súdom. Zároveň má súd (predbežne) za to, že k vzniku škody došlo práve už vykonaním dražby a udelením príklepu v prospech vydražiteľa, t. j. dňa 27. septembra 2001, keďže tento deň exekútor JUDr. Vančík spísal zápisnicu o dražbe nehnuteľností vo vlastníctve žalobcu, ktorý v exekučnom konaní vystupoval ako povinný. Je teda zrejme, že exekúcia i po dátume 24. 04. 1997 prebieha na zaniknutú pohľadávku 656.066,- Sk. Nie je teda zrejme, komu škoda vznikla, či žalobcovi ako povinnému alebo oprávnenému. V danom prípade má súd za to, že ku škode došlo pred účinnosťou zák. č. 514/2003 Z. z. Súd podotýka, že je otázne, či v danom prípade je daná pasívna vecná legitímácia žalovaného ohľadne náhrady škody alebo, či je daná pasívna vecná legitímácia súdneho exekútora z titulu bezdôvodného obohatenia, čo sa týka časti sumy, za ktorú boli nehnuteľnosti žalobcu vydražené“. Následne súd prvej inštancie rozhodol napadnutým uznesením.

6. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

8. Podľa § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

9. Podľa § 165 ods. 1 a 2 CSP len čo odpadne prekážka, pre ktorú sa konanie prerušilo, pokračuje súd v konaní i bez návrhu. Ak je konanie prerušené, nevykonávajú sa procesné úkony; plynúce procesné lehoty sa prerušujú. Ak sa v konaní pokračuje, začínajú lehoty plynúť znova.

10. Podľa § 236 CSP v písomnom vyhotovení uznesenia sa uvedie označenie súdu, ktorý ho vydal, označenie strán a ich zástupcov, označenie prejednávaneho sporu, výrok, stručné odôvodnenie, poučenie o odvolaní a deň a miesto vydania uznesenia.

11. Podľa § 234 ods. 2 CSP, ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

12. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

13. Ustanovenie § 164 CSP prevzalo právnu úpravu ust. § 109 ods. 2 písm. c) OSP, ktorou sa upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená také prerušenie konania, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Súd je povinný najskôr urobiť iné vhodné opatrenia dostupnými procesnými prostriedkami a až keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Výber, resp. voľbu súdu, ktoré z jednotlivých opatrení (napr. spojenie vecí, prerušenie konania, riešenie tzv. predbežnej otázky) slúžiacich účelu racionálnej organizácie postupu súdu pri vedení príslušného súdneho konania, je ale potrebné podriadiť aj zákonnej požiadavke rýchlej a účinnej ochrany práv účastníkov v súdnom konaní a použiť to opatrenie, prostredníctvom ktorého je ochrana práv účastníkov konania rýchlejšia a účinnejšia. Rozhodujúcim hľadiskom je teda zásada hospodárnosti konania, preto prerušenie konania predstavuje vo všeobecnosti skôr výnimku ako pravidlo (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 21. 10. 2010 sp. zn. 3 Cdo 150/2010, rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 93/06-23). Predmetné ustanovenie musia sudy vykladať a uplatňovať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky (čl. 152 ods. 4). Zo žiadneho ustanovenia Ústavy Slovenskej republiky nemožno vyvodiť, že prerušením konania jeho účastník stráca právo na to, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Všeobecný súd sa pri uplatňovaní procesného postupu podľa ustanovenia § 164 CSP preto musí spravovať aj požiadavkou, ktorá je zakotvená v tomto článku Ústavy Slovenskej republiky a ktorá ukladá povinnosť prijať príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie napadnutých vecí bez zbytočných prieťahov, a tým vykonať spravodlivosť v primeranej lehote (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 21/2000).

14. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že sudy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04).

15. Právo strany na riadne odôvodnenie rozhodnutia je jednoznačne takým procesným právom, ktoré mu je v civilnom konaní priznané za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Odôvodnenie rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyrovnávať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a ich myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na prijaté právne závery. Jeho účelom je totiž preukázať správnosť rozhodnutia a súčasne je i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí. Preto musí byť preskúmateľné.

16. Odvolací súd po preskúmaní odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nezodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 236 CSP, ako i § 220 ods. 2 CSP (s použitím ustanovenia § 234 ods. 2 CSP) a postupom súdu prvej inštancie bolo porušené právo na spravodlivý proces, čo bolo dôvodom

na zrušenie napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) CSP a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, akými skutkovými a právnymi závermi sa súd prvej inštancie riadil, keď rozhodol o prerušení konania v zmysle ustanovenia § 164 CSP a to bez toho, že by z jeho rozhodnutia bolo zrejmé, aké iné vhodné opatrenia pred rozhodnutím o prerušení konania súd urobil, z akého dôvodu bolo nevyhnutné konanie v danej veci prerušiť. Odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia je v celom svojom rozsahu všeobecné, len so strohým popisom predmetu konania vo veci samej a konania do skončenia ktorého má byť prejednávaná vec prerušená. Samotný dôvod deklarovaný súdom prvej inštancie v aspekte zistenia, či žalobcovi vznikla aj skutočná škoda sa javí ako zmätočný, keď na jednej strane súd zastáva predbežný právny názor o existencii škody na ťarchu žalobcu, a na strane druhej viaže prerušenie konania do doby rozhodnutia vo veci vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 10Er/872/1997 s relevanciou zistenia, či žalobcovi vznikla skutočná škoda. V odôvodnení absentuje, prostredníctvom akých úvah súd vec právne posúdil. Napokon, zo spisu, a tým rovnako z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, nie je jednoznačne zrejmé, v akom štádiu je konanie, do právoplatného skončenia ktorého bola daná právna vec prerušená (okrem aktuálnej vedomosti o prerušení tohto konania), teda, či výsledky jeho dokazovania môžu mať význam pre posúdenie prejednávanej veci. V odôvodnení tak chýba akékoľvek relevantné právne i skutkové zdôvodnenie záveru prvoinstančného súdu, že v danej veci sú splnené zákonné podmienky prerušenia konania. V dôsledku absencie dostatočného konkrétneho odôvodnenia, týkajúceho sa danej konkrétnej právnej veci, je predmetné napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné i odvolacím súdom.

17. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že dôvod prerušenia konania spočíva predovšetkým v hospodárnosti konania, pričom je výhradne na súde, či k prerušeniu konania pristúpi, alebo nie. K prerušeniu konania musí preto súd pristúpiť zodpovedne a s vedomím, že ak sa následne ukáže jeho neproduktívnosť, môže doba takéhoto prerušenia prispieť k celkovej dĺžke konania.

18. Takéto odôvodnenie rozhodnutia o prerušení konania, o ktorom súd rozhoduje v zmysle ustanovenia § 164 CSP nevyhovuje požiadavkám na riadne odôvodnenie rozhodnutia, nakoľko z jeho obsahu nemožno vyvodiť presvedčivú odpoveď na to, na základe čoho dospel k záveru o existencii takej prekážky konania, pre ktorú nie je možné v konaní pokračovať. Vzhľadom na skutočnosť, že vyššie uvedenými okolnosťami sa súd prvej inštancie dostatočne nezaoberal, jeho rozhodnutie je potrebné pre nedostatok dôvodov považovať za nepreskúmateľné. Takýto prístup súdu sa javí ako nezodpovedajúci príslušným ustanoveniam o súdnej ochrane, kam patrí aj zákonná požiadavka na náležitosti odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia ako výklad myšlienkového postupu súdu o tom, ako dospel k príslušnému výroku rozhodnutia, má totiž spĺňať požiadavku, aby bol objektívnym, zrozumiteľným a presvedčivým, t. j. aby bolo z neho možné preskúmať správnosť postupu súdu.

19. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, v rámci ktorého súd prvej inštancie opätovne rozhodne, pričom svoje rozhodnutie odôvodnení tak, aby bolo preskúmateľné.

Vzhľadom na vyslovený predbežný právny názor sa súd prvej inštancie prioritne bude zaoberať pasívnou legitímáciou žalovanej.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).